

UNIVERSITAT DE BARCELONA

CALL FOR PAPERS
X JORNADAS INTERNACIONALES DE FILOSOFÍA POLÍTICA SFP-UB

MARXISMO Y POSTMODERNISMO

25, 26, 27 y 28 noviembre 2013
Facultad de Filosofía – Universitat de Barcelona

Presentación

Aunque nacido en la modernidad, el marxismo surgió como crítica a la misma, y por tanto postuló su alternativa; el postmodernismo, con toda la ambigüedad del significante, expresa la autoconciencia del fin de la modernidad, su reconocimiento de la disolución de todos los anclajes fijos, que ayer se postulaban trascendentales y hoy se revelan históricos y contingentes. Marxismo y postmodernismo, pues, estaban llamados a encontrarse y a disputarse el después, el ahora. En la crisis de la modernidad ésta había de confrontarse de nuevo, ahora desde su pragmática y transgresora metamorfosis contemporánea de la mano de post-nietzscheanos y post-heideggerianos, con el viejo crítico de sus fetichismos, de sus máscaras y sus apariencias. Si la modernidad es, –¿y qué otra cosa si no?–, la producción capitalista, el estado liberal democrático y la ideología humanista, su confrontación con el marxismo, con su proyecto teórico y su alternativa práctica, con escenarios y vestuarios propios de cada tiempo, no parece tener ocaso. El momento “post” de la modernidad sólo reactiva al viejo enemigo que parecía languidecer.

En nuestros días marxismo y postmodernismo son las dos corrientes filosóficas que tienen algo que decir del presente y del futuro; por razones muy distintas, las dos posiciones filosófico políticas son actuales, a la altura de los tiempos. Una, bajo apariencia rupturista y transgresora, suministra representaciones ontológicas y valoraciones éticas y estéticas adecuadas a la reproducción de las formas de vida que inevitablemente determina el capitalismo global consumista; la otra, fiel a su oficio de “viejo topo”, revela los nuevos significantes de los discursos emancipatorios y las viejas máscaras de las nuevas metamorfosis. Las dos posiciones filosóficas se disputan la “muerte de dios”; las dos se debaten en torno a la “muerte del hombre”; las dos se enfrentan en torno a la posibilidad de la comunidad reconciliada, a la pérdida del sentido, al fin de la historia ambas. Con múltiples variantes de sí mismas e hibridaciones complejas y forzadas hegemonizan la escritura de la página más actual de la historia de la filosofía, de la lucha política en filosofía.

Sin duda en el espacio académico y cultural de nuestras sociedades están vivas otras corrientes, de raíz moderna e incluso clásica; pero, a pesar de su potente presencia académica, incluso de su hegemonía institucional, son proyectos supervivientes, con un paso en el desbarrancadero del anacronismo. Supervivientes aunque nobles, dignos,

heroicos, pues al fin parecen sobrepasados por la historia; sea cual fuere el atractivo que ejerza sobre nosotros su destino trágico, sea cual fuere el juicio práctico que nos merezcan, pertenecen definitivamente al ayer, a la memoria histórica; son meros referentes de nostalgia y lugares desde donde ejercer el juicio crítico al presente.

El problema filosófico contemporáneo gira en torno a la cuestión ontológica de la “erosión del ser”. Es la tesis que une a las diversas familias del postmodernismo; el debilitamiento ontológico, la ontología de la indeterminación, está en el fondo de las apuestas ontológicas por la diseminación, la contingencia, el acontecimiento, el casualismo o la narratividad, etc. Pero, ciertamente con otro sesgo, la disolución de la ontología fuerte, de las esencias, ya fue puesta en cuestión por la filosofía de la praxis marxista, reduciendo el ser, incluso el ser de la subjetividad, a producto histórico de la actividad social de los seres humanos. Postmodernismo y marxismo, por tanto, tienen su lugar de honor en la crisis de la modernidad, en el más allá de la modernidad: ambos, aunque cada uno a su manera, nada inocente, acaban con los transcendentales, los referentes fijos, las teleologías y las determinaciones desde la transcendencia. Pero, como si fueran sus señas de identidad, el postmodernismo, que llega hasta lo “post-político”, hasta la orgía indeterminada de la política sin estado, cumple la máxima de no usar el nombre de dios en vano, no mencionando la palabra mágica, “post-capitalismo”; precisamente lo que da sentido al modelo de emancipación que configura el marxismo.

Hoy tenemos la inmediata e insoportable experiencia de la “erosión del ser”; incluso comenzamos a sentir en nuestros cuerpos el “pensamiento débil”. Existencialmente es un *factum* que determina cada vez más intensamente la vida cotidiana y gana reconocimiento y apología en las plumas filosóficas. La cuestión abierta es si esa flojera ontológica que nos desplaza a una concepción del ser fragmentado, líquido, precario, es la nueva verdad, la visión correcta de las cosas, que legitima e incluso “propone” –¡prohibido prescribir!– vivir en la inmediatez, diluir las oposiciones y conflictos, fluidificar los modelos y criterios, cultivar la degustación, etc., o si, por el contrario, esa erosión del ser es un efecto ontológico del triunfo brutal de la tecnología capitalista de nuestros días. Porque, bien mirado, el ser sólo puede ser pensado como indeterminación por un sujeto poderoso, que lo ve a su merced, obra suya, maleable con sus manos. Y esa forma de conciencia sólo aparece en el capitalismo, con su enorme poder para destruir el mundo o de recrearlo como un demiurgo arbitrario.

Hemos pasado de acoplar nuestros conocimientos a las leyes del mundo para sobrevivir, a imponerle al mundo nuestra voluntad. Hoy hemos superado el obstáculo divino: el de desnaturalizar lo natural, manipulando el ADN de las especies. El ser es ya un ser para “nosotros”, aunque este nosotros no es ya humano; al contrario, nosotros los humanos somos también desnaturalizados en nuestras relaciones con las cosas del mundo. El capitalismo global de consumo nos impone una relación de provisionalidad e inmediatez tanto con los objetos materiales, como con los sentimientos, con las ideas y con la vida misma; le va en ello su supervivencia. El efecto es contundente: las cosas humanas, materiales o espirituales, pierden entidad, sustancialidad, y devienen objetos de *prêt-à-porter*, de usar y tirar, de funcionalidad ambigua, de consistencia dudosa. Pues bien, ese es el terreno práctico de enfrentamiento entre marxismo y post-modernismo: dos maneras distintas de vivir la crisis de la modernidad, dos maneras opuestas de afrontar la cuestión del capitalismo y las instituciones políticas y culturales desde unas posiciones ontológicas cercanas en la superficie.

Por eso nuestras próximas Jornadas de Filosofía Política las dedicaremos a Marxismo y post-modernismo; así nos hacemos eco de un debate filosófico que ya está abierto y que intuimos (aunque las intuiciones no son una fuente de autoridad en la reflexión filosófica) ganará presencia y radicalidad en las próximas décadas. Os invitamos, pues, a debatir estas cuestiones con nosotros. Y, de paso, recoger el premio de visitar nuestra bella ciudad de

Barcelona, donde el marxismo siempre encontró buena tierra y el postmodernismo ha florecido ferazmente de la mano del “estado del bienestar”, hoy diezmado, –¿quien lo diría?–, con criterios y argumentaciones “modernos”. Os esperamos.

Funcionamiento

Las X Jornadas Internacionales de Filosofía Política 2013, organizadas por el Seminario de Filosofía Política de la Universidad de Barcelona, se celebrarán los días 25, 26, 27 y 28 de noviembre de 2013 en la Facultad de Filosofía de la Universidad de Barcelona. Las Jornadas estarán organizadas en dos tipos de actividades: mesas de comunicaciones y sesiones plenarias. Las sesiones plenarias se realizarán en horario de tarde y en ellas participarán investigadores invitados de reconocido prestigio y tendrán el formato de conferencia con réplica. Las mesas de comunicaciones se celebrarán en horario de mañana. En las mismas se presentarán y debatirán las comunicaciones seleccionadas, un máximo de 6 comunicaciones por día para dar un tiempo razonable de debate.

El plazo de envío de comunicaciones está abierto hasta el día 1 de octubre de 2013.

El formato de las comunicaciones: deberán tener una extensión máxima de 10 páginas, letra Times New Roman, 12 puntos y espacio y medio de interlineado. Deberán ser escritas con su resumen al principio de máximo 10 líneas, 5 palabras clave, con pies de página, citas y bibliografía utilizada. Asimismo, deberán ser enviadas sin ningún tipo de referencia al autor/a, para facilitar su evaluación anónima. En un documento aparte se especificará el título de la comunicación, el autor, su adscripción académica, unas breves líneas curriculares, una dirección de e-mail y un teléfono de contacto. Ambos documentos se deberán enviar a: comunicaciones.jornadasfp@gmail.com (no se aceptarán comunicaciones enviadas a otras direcciones de e-mail).

Evaluación y aceptación. Todas las comunicaciones serán evaluadas por dos evaluadores anónimos. Durante la primera semana de octubre se comunicará a los autores el resultado. La aceptación conllevará su presentación en las jornadas y su publicación en *Astrolabio. Revista internacional de filosofía*, <http://www.raco.cat/index.php/Astrolabio> (ISSN 1699—7549), (salvo manifestación contraria del autor). La organización proporcionará y correrá a cargo de los gastos del alojamiento de los comunicantes (exclusivamente y max. 3 días) que habrán de confirmar su asistencia.

Presentación de las comunicaciones: los participantes dispondrán de 30 minutos, incluyendo el tiempo de debate. Todas las comunicaciones aceptadas estarán disponibles en la web para su lectura con varias semanas de antelación a la celebración de las Jornadas.

En nuestra web de las Jornadas irán apareciendo progresivamente las novedades e informaciones: www.ub.edu/demoment

Inscripción: enviar un email a jornadasfp@gmail.com La inscripción es gratuita. Los comunicantes cuyas comunicaciones sean aceptadas no han de inscribirse. La organización extenderá certificado de asistencia; a tal efecto establecerá el control pertinente.

www.ub.edu/demoment
jornadasfp@gmail.com

UNIVERSITAT DE BARCELONA

CALL FOR PAPERS
X JORNADES INTERNACIONALS DE FILOSOFÍA POLÍTICA SFP-UB

MARXISME I POSTMODERNISME

25, 26, 27 i 28 novembre 2013
Facultat de Filosofia – Universitat de Barcelona

Presentació.

Encara que nascut a la modernitat, el marxisme sorgí com a crítica seva, i, per consegüent, va postular la seva alternativa; el postmodernisme, amb tota l'ambigüitat del seu significat, expressa l'autoconsciència de la fi de la modernitat, el seu reconeixement de la dissolució de tots els ancoratges fixos, que tot just ahir es postulaven transcendents i avui es revelen històrics i contingents. Així doncs, marxisme i postmodernisme estaven cridats a trobar-se i a disputar-se el després, l'ara. Dins la crisi de la modernitat, aquesta havia d'enfrontar-se de nou, si bé ara des de la seva pragmàtica i transgressora metamorfosi contemporània de la mà de postnietzscheans i postheideggerians, amb el vell crític dels seus fetixismes, les seves màscares i les seves aparences. Si la modernitat és –i quina altra cosa podria ser sinó?–, la producció capitalista, l'estat liberal democràtic i la ideologia humanista, la seva confrontació amb el marxisme, amb el seu projecte teòric i la seva alternativa pràctica, amb escenaris i vestuaris propis de cada temps, no sembla tenir aturador. El moment “post” de la modernitat només reactiva el vell enemic que semblava esllanguir-se.

A la nostra època, marxisme i postmodernisme són els dos corrents filosòfics que tenen alguna cosa a dir del present i del futur; per raons ben diverses, les dues posicions filosòficopolítiques són actuals, són a l'altura del temps. L'una, sota l'aparença rupturista i transgressora, subministra representacions ontològiques i valoracions ètiques i estètiques adients a la reproducció de les formes de vida que inevitablement determina el capitalisme global consumista; l'altra, fidel al seu ofici de “vell talp”, revela els nous significats dels discursos emancipadors i les velles màscares de les noves metamorfosis. Les dues posicions filosòfiques es disputen la “mort de Déu”; les dues es debaten en torn de la “mort de l'home”; les dues s'enfronten al voltant de la comunitat reconciliada, de la pèrdua del sentit, i totes dues ho fan en la fi de la història. Amb múltiples variants d'elles mateixes i hibridacions complexes i forçades presideixen l'escriptura de la pàgina més actual de la història de la filosofia, de la lluita política en filosofia.

No hi ha dubte que a l'espai acadèmic i cultural de les nostres societats estan vives altres corrents, d'arrel moderna i fins i tot clàssica; però, malgrat la seva potent presència acadèmica, inclús de la seva hegemonia institucional, són projectes supervivents, a un pas del penya-segat de l'anacronisme. Supervivents, si bé nobles, dignes, heroics, ja que al

capdavall semblen superats per la història; sigui quin sigui l'atractiu que exerceixi sobre nosaltres el seu destí tràgic, sigui quin sigui el judici pràctic que ens puguin merèixer, pertanyen definitivament a l'ahir, a la memòria històrica; són simples referents de nostàlgia i llocs des dels quals exercir el judici crític al present.

El problema filosòfic contemporani gira al voltant de la qüestió ontològica de "l'erosió de l'ésser". És la tesi que uneix a les diverses famílies del postmodernisme; l'afebliment ontològic, l'ontologia de la indeterminació, està al fons de les apostes ontològiques per la disseminació, la contingència, l'esdeveniment, el casualisme, la narrativitat, etc. Però, certament amb un altre biaix, la dissolució de l'ontologia forta, de les essències, ja fou qüestionada per la filosofia de la praxi marxista, reduint l'ésser, fins i tot l'ésser de la subjectivitat, a un producte històric de l'activitat social dels éssers humans. Postmodernisme i marxisme, per tant, tenen el seu seient d'honor a la crisi de la modernitat, en el més enllà de la modernitat: tots dos, encara que cadascú a la seva manera, gens innocent, acaben amb els transcendents, els referents fixos, les teleologies i les determinacions des de la transcendència; però, com si fossin els seus trets d'identitat, el postmodernisme, que arriba fins al que és "postpolític", fins a l'orgia indeterminada de la política sense Estat, compleix la màxima de no dir el nom de Déu en va, no esmentant la paraula màgica, "postcapitalisme"; precisament allò que dóna sentit al model d'emancipació que configura el marxisme.

Avui tenim la immediata i insuportable experiència de "l'erosió de l'ésser"; fins i tot comencem a sentir en els nostres cossos el "pensament feble". Existencialment és un factum que determina cada cop més intensament la vida quotidiana i guanya reconeixement i apologia en les plomes filosòfiques. La qüestió oberta és si aquesta feblesa ontològica que ens porta a una concepció de l'ésser fragmentat, líquid, precari, és la nova veritat, la visió correcta de les coses, la qual legítima i inclús "proposa" (prohibit prescriure!) viure en la immediatesa, diluir les oposicions i els conflictes, fluidificar els models i els criteris, conrear la degustació, etc., o si, pel contrari, aquesta erosió de l'ésser és un efecte ontològic del triomf brutal de la tecnologia capitalista del nostre temps. Perquè, ben mirat, l'ésser només pot ser pensat com a indeterminació per un subjecte poderós, que el veu a la seva mercè, obra seva, modelable amb les seves mans. I aquesta forma de consciència només apareix en el capitalisme, amb el seu enorme poder per a destruir el món o de recrear-lo, com si d'un demiürg arbitrari es tractés.

Hem passat d'acoblir els nostres coneixements a les lleis del món per sobreviure, a imposar al món la nostra voluntat. Avui hem superat l'obstacle diví: el de desnaturalitzar allò natural, manipulant l'ADN de les espècies. L'ésser és ja un ésser per a "nosaltres", encara que aquest "nosaltres" ja no és humà; al contrari, nosaltres, els humans, estem també desnaturalitzats en les nostres relacions amb les coses del món. El capitalisme global de consum ens imposa una relació de provisionalitat i immediatesa tant amb els objectes materials com amb els sentiments, les idees i la mateixa vida; li'n va en això la supervivència. L'efecte és contundent: les coses humanes, materials o espirituals, perden entitat, substancialitat, i esdevenen objectes de prêt-à-porter, d'usar i llançar, d'una funcionalitat ambigua, d'una consistència dubtosa. Doncs bé, aquest és el terreny pràctic d'enfrontament entre marxisme i postmodernisme: dues maneres distintes de viure la crisi de la modernitat, dues maneres oposades d'afrontar la qüestió del capitalisme i les institucions polítiques i culturals des d'unes posicions ontològiques properes en la superfície.

Per aquest motiu les nostres properes Jornades de Filosofia Política les dedicarem a Marxisme i postmodernisme; així ens en fem ressò d'un debat filosòfic que ja està obert i que intuïm (encara que les intuïcions no són una font d'autoritat en la reflexió filosòfica) guanyarà presència i radicalitat en les properes dècades. Us convidem, doncs, a debatre aquestes qüestions amb nosaltres. I, de pas, a recollir el premi de visitar la nostra bella ciutat

de Barcelona, on el marxisme sempre va trobar una bona terra i el postmodernisme ha florit fecundament de la mà de “l'estat del benestar”, avui minvat –qui ho havia de dir?–, amb criteris i argumentacions “moderns”. Us hi esperem.

Funcionament

Les X Jornades Internacionals de Filosofia Política 2013, organitzades pel Seminari de Filosofia Política de la Universitat de Barcelona, se celebraran els dies 25, 26, 27 i 28 de novembre de 2013 a la Facultat de Filosofia de la Universitat de Barcelona. Les Jornades estaran organitzades en dos tipus d'activitats: taules de comunicacions i sessions plenàries. Les sessions plenàries es realitzaran en horari de tarda; hi participaran investigadors convidats de reconegut prestigi i tindran el format de conferència amb rèplica. Les taules de comunicacions se celebraran en horari de matí. S'hi presentaran i es debateran les comunicacions seleccionades, amb un màxim de 6 comunicacions per dia per donar un temps raonable de debat.

El termini d'enviament de comunicacions està obert fins a l'1 d'octubre de 2013.

Format de les comunicacions: hauran de tenir una extensió màxima de 10 pàgines, lletra Times New Roman, 12 punts i interlineat 1.5. Hauran d'estar escrites amb un resum al principi d'un màxim de 10 línies, 5 paraules clau i bibliografia utilitzada. Tanmateix, hauran de ser enviades sense cap tipus de referència al seu autor a fi de facilitar l'avaluació anònima. En un document a part s'especificarà el títol de la comunicació, l'autor, la seva adscripció acadèmica, unes breus línies curriculars, una adreça d'e-mail i un telèfon de contacte. Ambdós documents s'hauran d'enviar a: comunicaciones.jornadasfp@gmail.com. (no s'acceptaran comunicacions enviades a altra adreça).

Avaluació i acceptació: totes les comunicacions seran avaluades per dos avaluadors anònims. Durant la primera setmana d'octubre es comunicarà el resultat als autors. L'acceptació comportarà la seva presentació a les jornades i la posterior publicació a *Astrolabio*. Revista internacional de filosofia, <http://www.raco.cat/index.php/Astrolabio> (ISSN 1699—7549) (excepte manifestació contrària de l'autor). L'organització proporcionarà allotjament dels comunicants (exclusivament) que hauran de confirmar la seva assistència.

Exposició de les comunicacions: els participants disposaran de 30 minuts, incloent el temps de debat. Totes les comunicacions acceptades estaran disponibles al web per a la seva lectura amb algunes setmanes d'antelació a la celebració de les Jornades.

Al web de les Jornades hi aniran apareixent progressivament les novetats i informacions: www.ub.edu/demoment

Per fer la inscripció a les Jornades s'ha d'enviar un email a jornadasfp@gmail.com. La inscripció és gratuïta. L'organització lliurarà un certificat d'assistència; a tal efecte establirà el control pertinent.

www.ub.edu/demoment
jornadasfp@gmail.com

CALL FOR PAPERS
X INTERNATIONAL POLITICAL PHILOSOPHY CONFERENCE SFP-UB

MARXISM AND POSTMODERNISM

November 25, 26, 27 and 28, 2013
Faculty of Philosophy – Universitat de Barcelona

Despite appearing during the Modernity, Marxism emerged as a criticism of it, and thus presented itself as an alternative. On the other hand, postmodernism, with all its ambiguity, expresses the self-consciousness of the end of the Modernity, the acknowledgment of the dissolution of all fixed anchoring, which yesterday seemed transcendental and today turn out to be seen as historical and contingent. Marxism and postmodernism were, thus, to meet with each other and to dispute the present. In the crisis of the Modernity, this was to meet again—now from the pragmatic and revolutionary contemporary metamorphosis carried out by post-Nietzscheans and post-Heideggerians—with the old critique of its fetishisms, of its masks, and its appearances. If the Modernity is—and what else could it be?—capitalist production, the liberal democratic state, and Humanistic ideology, its confrontation with Marxism, with its theoretical project and its practical alternative, with scenarios characteristic of past times, then it does not seem to have an end. The “post” moment of the Modernity only reactivates the old enemy that seemed to languish.

Today, postmodernism and Marxism are the two philosophical trends that have something to say about the present and the future. Due to very different reasons, this two philosophical and political positions are current—they are able to face the present. The former, under a groundbreaking appearance, turns out to provide the ontological representations and ethical and aesthetical assessments required for the reproduction of the forms of life determined by consumerist global capitalism. The latter, faithful to its profession as the “old mole,” shows the new significant of the emancipatory discourses and the old masks of the new metamorphosis. The two philosophical positions compete with each other regarding the “death of God.” The two struggle with each other regarding the “death of the Man.” The two fight with each other regarding the possibility of a reconciled community, the lost of meaning, and the end of History. With a number of variants of each of them, dominate the writing of the most current page of the history of philosophy, of the political struggle within philosophy.

Obviously, in the academic and the cultural realms of our societies, other currents are alive, both of a Modern and a Classic source. But, despite their powerful academic presence, and even their institutional hegemony, they are projects that survive only one step from anachronism. Survivors—even if noble and heroic—since they are superseded by history. Regardless of the influence of their tragic destiny over ourselves, and regardless of the practical judgment that they may trigger on us, they pertain to the past, to the historical memory. They are only referents of nostalgia and places from which to exercise a critical assessment of the present.

Today we have the immediate and unbearable experience of the “erosion of the being.” We can even feel in our bodies the “weak thought.” Existentially it is a factum that determines more and more intensely our ordinary life and gets acknowledgment and support among philosophers. The open question is if that ontological weakness that leads us to a fragmented, liquid, and precarious conception of being, is the new truth, the correct view of things, that legitimizes and even “proposes”—prohibited to prescribe!—to live in immediacy, to dissolve oppositions and conflicts, to liquidify models and criteria, to cultivate degustation, etc. Or if, on the contrary, that dissolution of being is an ontological triumph of current capitalist technology. Because being can only be thought as indetermination by a powerful subject, which sees it at its mercy, as changeable at will. And this form of conscience only appears under capitalism, with its immense power to destroy the world and to recreate it arbitrarily.

We have turned from adapting our knowledge to the laws of the world in order to survive to impose our will on the world. We have nowadays overcome the divine obstacle—namely, to denaturalize what is natural, manipulating the DNA of the species. Being is a being for us, even if this us is not human any longer. On the contrary, we humans have also been denaturalized in our relations with things. Global capitalism imposes on us a relationship of provisionality and immediacy not only regarding material objects but also regarding sentiments, ideas and even life itself. Its survival depends on this. The effect is noticeable—human things, either material or spiritual, lose entity, substantiality, and become prêt-à-porter objects, which functionality is ambiguous, and its consistency is dubious. Now, that is the practical terrain in which Marxism and postmodernism compete—two different forms to live the crisis of the Modernity, two opposing forms of addressing capitalism and political and cultural institutions from ontological positions that are close at surface.

For that reason, the next edition of the Political Philosophy Conference will devoted to “Marxism and postmodernism,” to echo a philosophical debate that has already been opened up and that we intuit—even though intuitions are not a source of authority in philosophical reflection—that will win presence and radicalism in the forthcoming decades. We invite you, then, to debate this questions with us at the Faculty of Philosophy at the Universitat de Barcelona during the 25th, 26th, 27th, and 28th of November 2013. And, incidentally, we invite you to visit our beautiful city of Barcelona, were Marxism always found a home and were postmodernism has expended ferociously hand-in-hand with the “welfare state,” today under attack—who would have guessed it—with criteria and arguments typically Modern. You are most welcome.

Practical information

The 10th Political Philosophy Conference on “Marxism and Postmodernism,” convened by the Political Philosophy Seminar at University of Barcelona, will take place during November 25th, 26th, 27th and 28th 2013 at the Faculty of Philosophy of the University of Barcelona. The conference will include two kinds of activities—panels and plenary sessions.

Plenary sessions will take place during the afternoon. They will include plenary addresses of well-established scholars, followed by a Q&A period.

Panels will take place during the morning. They will include presentations of papers by researchers who are willing to debate the findings of their research. A maximum of six papers per day will be accepted so as to provide enough time for discussion.

The deadline for submission of papers is October 1st, 2013.

Formal requirements: Submitted papers should be no longer than ten pages, Times New Roman 12 pt. 1.5 line spacing. They should include an abstract (10 lines max.) and a list of keywords (5 max.). Since all papers will be blind-reviewed, they should be submitted without any reference to the author. A cover page should be submitted separately, including the title of the paper, the author's name, academic affiliation, a brief academic résumé, an e-mail address and a telephone number. Both documents should be submitted to comunicaciones.jornadasfp@gmail.com (contributions that are not sent to this address will not be accepted).

Review process: all the submitted papers will be blind-reviewed by two referees. A maximum of six papers per day will be accepted. Confirmation by the author entails presentation of the paper in the conference. Organizers will provide accommodation—unfortunately, though, travel expenses will not be covered. In addition, accepted papers will be subsequently published—unless otherwise specified by the author—in the December issue of *Astrolabio. International Philosophy Review* (ISSN 1699-7549).

Presentations will be allowed 30 minutes, including the Q&A period. All the accepted papers will be distributed among the participants in advance.

The website of the conference will be regularly updated with further information: <http://www.ub.edu/demoment>

Registration: please send an email to jornadasfp@gmail.com. Attendance to the conference is free of charge. Certificates of assistance will be provided, after the relevant control of assistance is carried out. Those whose papers are accepted for presentation do not have to register.

<http://www.ub.edu/demoment>
jornadasfp@gmail.com